



RENÁTA NAVRÁTILOVÁ

MŮJ
SEXY ŠÉF

CO JE V DOMĚ,
NENÍ PRO MĚ?

Můj sexy šéf

Vyšlo také v tištěné verzi



Renáta Navrátilová

Můj sexy šéf – e-kniha

Copyright © Fortuna Libri, 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

RENÁTA NAVRÁTILOVÁ

MŮJ SEXY ŠÉF

CO JE V DOMĚ,
NENÍ PRO MĚ?

Copyright © Renáta Navrátilová, 2023
Cover design © Miroslav Ferdinand
Cover illustration © depositphotos.com

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri Publishing, Praha 2023.
www.fortunalibri.cz

Odpovědná redaktorka: Erika Hanáčková
Jazyková korektura: Kateřina Smrčinová

První vydání

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, zaměstnání, organizace, místa a události, které výslovně nespádají do veřejné domény, jsou buď výsledkem autorčiny fantazie, nebo byly použity fiktivně. Jakákoliv podoba s žijícími či mrtvými osobami, událostmi či místy je proto čistě náhodná.

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být reprodukována, ukládána do informačních systémů nebo rozšiřována jakýmkoli způsobem, ať už elektronicky, mechanicky, fotografickou cestou nebo jinými prostředky bez souhlasu majitele práv.

ISBN tištěné knihy: 978-80-7546-479-8

ISBN ePUB: 978-80-7546-512-2

ISBN MOBI (Kindle): 978-80-7546-513-9

ISBN PDF: 978-80-7546-514-6

1.

Pondělí 9. května

„Můžete mi připravit grafy z této tabulky?“ ptá se Scott.

„Samozřejmě, že můžu,“ souhlasím, „ale nebylo by lepší, kdybych připravila rovnou celkový souhrn i za poslední kvartál?“ navrhuji svému šéfovi.

„Prosím vás, buďte tak laskavá a udělejte, co jsem řekl,“ požádá mě povýšeným tónem. Přesně takovým, kterým mě už půl roku vytáčí. A půl roku je to jenom proto, že tu déle nepracuji. Zní to, jako by řekl, ať se nemontuju do toho, čemu nerozumím.

Vrátím se k sobě do kanceláře a pohlédnu skrz prosklenou stěnu na Jessicu, jež si spokojeně hoví za počítačem.

Než si stihnu sednout k tomu svému, rozblíká se mi na obrazovce chat.

Jessica Davis, 10:05:39

Co chtěl?

Tessa White, 10:05:57

Grafy.

Jessica Davis, 10:06:03

Nuda.

Zatímco já dělám asistentku generálnímu řediteli juniorovi, Jess je pravou rukou obchodního ředitele Marca. Obvykle obě dvě víme vše jako první. Na střídačku se vždy účastníme důležitých porad. Ne proto, že bychom byly nepostradatelným článkem firmy, nýbrž proto, abychom udělaly prezenci a zápis.

„Tak co? Půjdete do kempu na ten sportovní den?“ ptá se u oběda Jess ostatních.

Emily, Danny, John i Tracy jí svou přítomnost potvrdí. Taky aby ne. Tato akce je mezi zaměstnanci firmy vyhlášená a dost populární, o čemž svědčí i fakt, že mi na návratkách potvrdilo účast skoro osmdesát procent zaměstnanců. Probíhá každý rok vždy poslední květnový pátek, kdy se jde do práce pouze do oběda. Po něm se většina osazenstva firmy přesune do ne-dalekého kempu, kde je zajištěný bohatý catering a pronajatá spousta sportovišť.

„Co ty, Tesso, půjdeš?“ osloví mě Danny.

Zakroutím hlavou.

„Nerada sportuješ?“ hádá mylně důvod.

Jess po mně střelí pohledem.

„Když si vzpomenu, kolik starostí bylo se zařizováním a plánováním celé akce, vůbec se mi tam nechce,“ přiznám se.

„Právě proto by sis to měla jít užít,“ lákají mě, „když jsi s tím měla tolik práce.“

„Popřemýšlím o tom,“ slíbím jim. Zasportovala bych si ráda. Moc ráda. Jenže čas hraje proti mně.

Těsně před odchodem z práce si mě k sobě zavolá Scott. Je to jeho specialita zdržovat mě, když zrovna spěchám.

„Je vše v pořádku?“ zeptám se netrpělivě, když vejdu k němu do kanceláře a vidím, jak si prohlíží mnou připravené grafy.

„Kde jsou souhrny za poslední dva kvartály?“ zeptá se mě.

Mám pocit, že špatně slyším. „Jaké souhrny?“

„Ty, o které jsem vás dopoledne žádal,“ informuje mě.

„Máte na mysli ty, které jsem navrhovala, že připravím já, za tímco...“

„Ne, mám na mysli ty, o které jsem vás prosil,“ řekne chladně a ve tváři nehne ani brvou.

Hodím po něm kyselý škleb. „Tak ty jsem nepřipravila.“

„Tak to ihned napravte.“

„Samozřejmě,“ procedím skrz zuby a otočím se na patě. Ruce mám zařaté v pěst tak, že nestihnu včas chytit dveře, takže vydají hlasitější zvuk, než by měly.

„A netřískajte mi tu,“ slyším zřetelně ze sousední místnosti.

„Polib mi,“ zamumlám polohlasně. Jak já se těším, až ve středu vysmahne na služební cestu do New Yorku.

Zasednu k počítači a makám jak fretka, abych vše rozumně stihla. Předposlední kvartál není problém, ten jsem připravovala na lednovou poradou vedení. Vykopírují si ho z jiného dokumentu. Posledním se trochu zdržím.



Na školku zvoním těsně po čtvrté hodině. Ach jo, zase jdu pozdě. „Dobrý den, tady Whiteová, přišla jsem si pro Olivera.“

Ozve se bzučák, dávám si návlaky a vybíhám schody.

Čeká na mě už na chodbě, poplákává a hned mi běží do náruče.

„Ahoj miláčku, promiň, jdu pozdě,“ obejmů ho, utřu mu slzičky a políbím na čelo.

Počkám, až se přezuje. Pomůžu mu zapnout mikinu a ruku v ruce vyrážíme domů.

Cestou do našeho malého dva plus jedna se stavíme nakoupit čerstvé pečivo.

„Sundej si botičky, mikinku a šup umýt ruce,“ instruuji Olíka v předsíni.

Poslechne. Za chvíli už se vrtá ve večeři. Po ní si spolu chvilku hrajeme s kombajny, pak ho okoupu ve zvýšené vaně sprchového koutu, kde se nesmírně rád čachtá. Vyhánění ven probíhá samozřejmě za hlasitého řevu. Já si dám jen bleskovou sprchu, v rychlosti vše poklidím a před osmou spolu uléháme v manželské posteli v ložnici. Olík si tam nezapomene nanosit všechny svoje oblíbené plyšáky.

„Zapomněli jsme na hvězdičku,“ vzpomene si přesně ve chvíli, kdy si vedle něj konečně udělám pohodlí.

„Oliverku, hvězdička na obloze ještě není. Už je jaro a dny se prodlužují, víš. Vysvitne, až budeš spinkat.“

Rozpláče se. „Já ji chci vidět.“

Trvá mi dvacet minut, než se mi ho podaří ukonejšit. Pak začnu číst jeho oblíbenou pohádku Tři prasátka. Těsně před koncem usne. Pohladím ho po vláskách a zašeptám do ticha: „Miluji tě.“

Jdu si číst na malou sedačku u okna v obývacím pokoji, pracovně a dětském pokoji v jednom. Mé oči kloužou po řádcích, aniž by můj mozek dokázal zachytit obsah. Dělán to tak každý večer. Je to moje chvílka pro sebe. Něco jako demonstrace mého osobního života.

Zavřu oči a sním o závěsném křesle, ve kterém bych se lehce houpala ze strany na stranu, a sklenici vína. Cítím, jak mě přemáhá únava. Rozhodnu se přesunout do postele.

Vložnici odtáhnou žaluzie a podívám se na nebe. Hvězdy dnes nejsou vidět, schovávají se za neproniknutelnou clonou mraků. A tak jen do ticha zašeptám svou modlitbu a jdu si lehnout k tomu nejcennějšímu, co mi život dal.

2.

Úterý 10. května

Rychle típnu budík, který mi zvoní pod polštářem. Pracně rozlepím oči a zamžourám do šera. Podívám se na malou zachumlanou kukličku, ze které čouhá jen rozježená blondřatá hlavička.

Vstanu. Po rychlé ranní hygieně se před zrcadlem trochu upravím. Hřebínkem pročešu své dlouhé vlasy. Pak v kuchyni připravím malému hrníček mléka, sobě kakao, pro každého mističku s cornflakes a jdu vzbudit Olíka.

„Krásné ránečko, ospalečku,“ pohladím ho po tváři. Má však ještě hlubokou půlnoc. „Nachystala jsem ti mlíčko,“ lákám ho na jeho oblíbený nápoj. Po pár minutách se mi ho podaří probrat.

„Pomazlíš mě, maminko?“ zeptá se tak sladce, že zůstaneme v posteli ještě dalších pár minut. Pak ho po krátkých útrapách vyexpeduji do koupelny a za stůl.

Máme skluz. Rychle do sebe nasoukám snídani, utíkám se namalovat, opatrně se obléknu do silonek, smetanových šatů bez rukávů, posetých drobnými kytičkami, navrch hodím sáčko a jdu zkontrolovat malého nezbedu. Mléko má jako vždy vypité, ale v cornflakes se vrtá. Připravím mu hromádku oblečení, do kterého se má převléct, a zatím uklízím nádobí.

„Já nechci do školky,“ začíná poplakávat. „Já chci být doma s maminkou.“

„Maminka musí do práce vydělávat peníze, víš,“ vysvětluji trpělivě jako každé ráno. „Paní učitelka i děti se na tebe už moc těší.“

„Netěší,“ kroutí hlavou. „Chci být s tebou,“ vzdoruje.

Dřepnu si k němu a pohladím ho po tváři: „Já vím, miláčku. Já chci být taky s tebou, ale dnes to nejde. O víkendu budeme spolu, ano?“ konejším ho.

„Teď je víkend?“ zeptá se v naději.

Usměji se na něj: „Ještě se párkrát vyspinkáš a bude víkend. Navíc brzy bude léto, vezmu si dovolenou. Budeme spolu.“

„Ale já chci teď,“ prosazuje si svou. I když se už umí oblékat sám, kvůli úspoře času mu pomůžu a vystrkám ho ubrečeného ze dveří. Trhá mi to srdce. Připadám si jako nejhorší matka v celém vesmíru, když ho proti jeho vůli dávám do zařízení, do kterého nechce. Myslela jsem, že si na školku brzy zvykne, ale zatím se to nepodařilo.

Do práce dorazím s patnáctiminutovým zpožděním. Scott tu naštěstí ještě není. Většinou chodí až kolem osmé, tedy skoro o hodinu později než já. Baleríny vyměním za lodičky s vysokým jehlovým podpatkem, abych byla dostatečně reprezentativní. Pod stolem si je ale vyzují.

Jdu zkontrolovat poštu. Člověk by nevěřil, kolik e-mailů dorazí tomu nejvyššímu za jeden den. Jdu je roztřídit dle důležitosti a některé rovnou sama vyřídím. Chvilí po mně dorazí Jess. Přijde si ke mně vypít ranní kávu.

„Mám drb,“ mrká na mě už ve dveřích, „že neuhodneš jaký?“

„No, to asi neuhodnu,“ udělám jí radost. Ani se nesnažím tipnout, čeho se ona žhavá zpráva tentokrát týká. Úplně na ní vidím, jak se třese mi ji sdělit.

„Junior dostal od té své modelíny kopačky,“ vyhrkne vzrušeně.

„Pokud měla mozek, tak mě to ani moc nepřekvapuje,“ ušklíbnu se.

„Prý přišla na to, že jí byl nevěrný, a udělala mu scénu,“ dělí se o detaily.

„Ten zas bude příjemný,“ děsím se předem. Není nic lepšího než nafoukaný arogantní šéf se špatnou náladou.

„Říkal mi to brácha. Jeho kamarád chodí se sestrou té modelky,“ pokračuje dál Jess. „Takže to mám z důvěryhodného zdroje.“

Popravdě je mi osobně úplně fuk, zda se náš mladý skutečně ocitnul v single klubu. Jediné, co řeším, je, aby se jeho soukromý život neodrazil na jeho chování v práci. Už tak mi někdy přijde nesnesitelný.

Má nálada není nic moc. Rezonují ve mně ještě Olíkovy ranní slzičky. Tak ráda bych byla s ním, jenže kvůli penězům to nejde udělat jinak. Z dávek bychom nevyžili.

„Dobré ráno, dámy,“ zdraví nás Matthew. Směje se od ucha k uchu. „Tak co? Drbete?“

S Jess se na něj shovívavě usmějeme: „Jak jinak. Co bys chtěl od sekretářek jiného.“

„Právě že něco ano,“ ošije se a významně se na mě podívá.

„No, tak povídej,“ vyzvu ho. „Co mám mladému podstrčit k podpisu tentokrát, jakmile bude mít dobrou náladu?“ zeptám se přímo. „Ale upozorňuji tě, že v poslední době je pořád nastartovaný.“

„A jéje, už je tady,“ řekne Matthew a zakouká se mi přes rameno. „Ten jeho tuning stál minimálně čtyři sta tisíc,“ konstatuje tónem, do kterého se promítne nádech závidi.

Otočím se, abych viděla skrz kompletně prosklenou stěnu dolů na parkoviště, kde právě Scott vystupuje ze svého mazlíčka.

„Někdo se zkrátka umí narodit,“ utrousím suše. Zatímco já počítám každou korunu, abychom měli na jídlo a vyšli do výplaty, jiný si vozí zadek v mercedesu.

Než stihne vyjít do patra, Jess i Matt vyklidí pole.

„Pojďte ihned ke mně do kanceláře, Tesso,“ nařídí mi, jen co se objeví v mém zorném úhlu.

„Vám taky dobré ráno, pane řediteli,“ neodpustím si polohlasné rýpnutí.

Otočí se a sekne po mně pohledem.

„Už jdu,“ věnuji mu líbezný škleb. Pak se rychle zohnu pod stůl pro lodičky a vyrazím za ním.

„Máte něco důležitého v plánu od zítřka do pátku?“ překvapí mě svým dotazem.

Několikrát rychle zamrkám: „Ano, mám.“

Pozvedne obočí: „A to?“

„Chodit do práce.“

Mou odpověď se zdá zaskočen. Evidentně si myslí, že si z něj dělám legraci.

Opře se pěstmi o stůl. „Říkal jsem důležitého,“ zaburácí popuzeně.

„Nevím, jak pro vás, ale pro mne je práce důležitá,“ obhajuji svůj postoj.

„Tak jinak. Zítřka se mnou odlétáte na služební cestu jako můj doprovod,“ oznámí mi nesmlouvavě.

Vytřeštím oči. Mám pocit, že mě šálí sluch.

„Já? Cože? S vámi? To... to nejde,“ bráním se.

„Asi jsem se špatně vyjádřil. Já se vás neptám, já vám to oznamuji. Samozřejmě dostanete vše nadstandardně zaplacené.“

Hlavou mi letí smršť myšlenek.

„Já? Proč já? Vždyť jsem přeci jenom vaše asistentka. Já opravdu ne...“

„Právě proto, že jste moje asistentka. Víte, jak se na jednáních chovat, několik jste jich se mnou již absolvovala...“

„Jako zapisovatelka,“ procedím skrz zuby.

„Taky umíte jazyky,“ pokračuje.

No ne, kdo by to řekl, kolik mám najednou předností, ušklibnu se v duchu.

„Jsem si jistá, že najdete vhodnější a víc reprezentativní kandidátku, než jsem já.“

„Na rozdíl od těch víc reprezentativních kandidátek máte vy ještě jedno plus.“

To mě zajímá. I když to stejně hodlám odmítnout, nedá mi to se nezeptat: „Vážně? Jaké?“

„Jste poměrně vzdělaná.“

Hm, tak poměrně! To je hezké. Poměrně oproti někomu, o kom on sám pochybuje, zda vůbec disponuje mozkiem, či nikoliv. Je tohle vůbec poklona?

„Jo. Umím dělat docela dobře grafy,“ připomenu mu včerejší odpolední výstup.

Přimhouří oči.

„Já vám moc děkuji za nabídku. Opravdu mi lichotí, že jste si vybral právě mě, ale já nemůžu. Nežlobte se, nejde to.“

Spatra se na mě podívá a odměřeně pronese: „V tom případě máte výpověď.“

Vyrazí mi tím dech. Na moment myslím, že se skácím.

„Jak jako výpověď?“ vykoktám ze sebe.

Přesládle se na mě usměje: „Hodinovou.“

„To přece nemůžete myslet vážně,“ vybuchnu a cítím, jak se mi do očí derou slzy zoufalství a vzteku. Já si nemůžu dovolit přijít o práci. Notabene o takovou práci, která je blízko školky a ke všemu ještě docela dobře placená.

„Věřte, že myslím,“ praví chladně.

Jak já toho samolibého tupce nesnáším! Hlavně se před ním nerozbreč, přikazují si.

„Dejte mi chvilku. Musím si zavolat,“ špitnu a jako ve zlém snu se odploužím k sobě. Unaveně se zabořím do křesla, zavřu oči a stisknu si kořen nosu. Po pár desítkách sekund vytáhnu z kabelky mobil a jdu se projít. Teprve teď si všimnu divoce gestikulující Jess.

Zakrouťím jen němě hlavou.

Když jsem venku, vytočím sestřino číslo. Co když mi to nezvedne a zavolá mi až odpoledne tak, jak se stalo už několikrát, když jsem potřebovala narychlo hlídání pro malého? Moje obavy se však ukáží jako liché. Zvedne to po třetím zazvonění.

„Kate, nutně potřebuji hlídání,“ vybalím to na ni bez okolků.

„Jako teď hned?“ zeptá se. „Teď se mi to nehodí.“

„Ne, teď ne. Od zítřka.“

„Jo, zítra by to šlo,“ oduší.

„Ne zítra. Od zítřka,“ zdůrazním předložku.

„Počkej, jak od zítřka? Malý je zase nemocný? Chudáček. Co mu je?“

„Není nemocný, ale musím se šéfem na služebku, jinak mě vyhodí. Je to na delší povídání. Mohla by sis zařídit volno v práci do pátku, nebo možná raději do soboty, moc prosím?“

Zamyslí se. „Zkusím si vzít home office, mělo by to jít,“ slíbí mi.

„Jsi nejhodnější, děkuji ti.“

„Však já si to jednou vyberu, neboj,“ ujistí mě.

Sice se mi strašně uleví, že pravděpodobně nepřijdu o práci, ale na druhou stranu mě sžírají obavy. Jak to beze mě Oliver zvládne? Nebude plakat? A co Kate? Ještě nikdy malého nehlídala přes noc. Vlastně jednou u nás byla, když byl ještě maličký a já chytila střevní chřipku, jenže to jsem byla doma, i když v režimu mimo provoz.

Když se vrátím zpět, slyším Scotta telefonovat. Usednu tedy za stůl a heslem zaktivuji plochu. Ihned na mě vyskočí okénko chatu.

Jessica Davis, 8:05:28

Co chtěl?

Tessa White, 8:35:25

Abych s ním odjela zítra na třídenní služebku.

Hodím okem přes sklo do sousední místnosti a vidím, jak Jess spadne čelist. Ihned začne ťukat do klávesnice.

Jessica Davis, 8:35:27

Wau!!

Tessa White, 8:36:01

Navrhnu mu, že bys jela místo mě, chceš?

Jessica Davis, 8:36:04

Já bych jela hned. Je sexy.

Tessa White, 8:37:28

Je to debil. Ale jestli chceš, zkusím to.

Jessica Davis, 8:37:34

To neprojde.

Tessa White, 8:38:01

Uvidíme. :-)

To by byla paráda, kdyby se mi podařilo ho přesvědčit, že Jess je vhodnější kandidátka.



„Tak co? Už jste si zavolala? Pustí vás?“ šklebí se na mě Scott.

„Kdo jestli mě pustí?“ nechápu.

„Váš partner přeci.“

„No... já totiž,“ koktám, „Jess... totiž slečna Davis by...“

„Jedete se mnou, nebo tu končíte?“ položí mi jasnou otázku, která zní tak trochu výhrůžně.

Děsně mě štve. Vytáčí mě jeho despotický přístup. Copak mám na výběr?

„Chci vlastní pokoj. Pamatuji si, že jsem vám rezervovala pokoj pro dva.“

Zasměje se tomu jako dobrému vtipu. Mně to ovšem nepřijde humorné ani v nejmenším.

„To je přece samozřejmost. Zavolejte do hotelu a zařídte to. Taky si vyřídte cestovní pojištění. A nezapomeňte být včas na letišti.“

Evidentně si myslí, že se tímto rozhovorem vše vyřešilo, takže se otočí a chce odejít. Já ho však zadržím.

„Počkejte ještě. Jak moc nadstandardně to budu mít zaplacené?“

Podívá se mi do očí: „Když vše vyjde, nebudete litovat.“

Nejsem si jistá, co si pod tím mám představit.

Zato Jess v tom má jasno. Chytne se za pusku a jako puberťačka vypískne: „Tak to je jasný. Chce tě dostat.“

„Seš pako,“ otituluju ji.

„Myslím, že když se budeš trošku snažit, tvé finanční problémy brzy zmizí. Haha,“ dobírá si mě.

„No dovol? Nejsem žádná laciná holka,“ ohradím se dotčeně.

„To máš pravdu. Ty nebudeš laciná holka, ale dobře placená společnice. Hihi.“

Blýsknu po ní očima: „Aspoň že někdo z nás se dobře baví.“

V jídle se jen porýpu. Nějak nemám chuť.

„Mám pro vás dvě dobré zprávy,“ usměje se na mě Scott, když se vrátí z oběda. Už jen to, že se jeho ústa vytvarovala do pozitivní grimasy, je krajně podezřelé. Děším se předem, co z něj vypadne.

„Našel jste vhodnější kandidátku?“ vyhrknu zbrkle.

„Ne, to ne,“ spláchne mé naděje.

Aby lišák nechtěl, abych si třídní výlet nadpracovala.

„Ta první je, že máte po zbytek dne volno.“

To zní skutečně jako dobrá zpráva, usoudím v duchu. Vy-zvednu Oliverka dřív ve školce. Bude mít radost. Zajdu si s ním třeba na zmrzlinu a zkusím mu vysvětlit, že musím na pár dnů pryč. Nebo bychom mohli spolu do herny, plánuji si při představení volného odpoledne. Je to sice výdaj navíc, ale pamatuji si, jak ho to tam před rokem bavilo, jak mu nadšením svítily oči. Pokud skutečně obdržím mimořádné prémie, bude to v celkovém rozpočtu zanedbatelná částka.

„Samozřejmě za předpokladu, že už máte vše zařízené. Hotel je zabookovaný? A co pojištění? Jsou vyřízená?“

„Ano, i to, co jste mi dopoledne poslal do e-mailu,“ přikývnu.

„Fajn. Ta druhá zpráva je, že pojedete nakupovat.“

„Nakupovat?“ zpozorním. Ne, že bych tuto aktivitu nevykonávala ráda. Jen na to jaksi nemám volné finanční prostředky. Sice si pravidelně snažím pořizovat něco nového na sebe, každý měsíc dostávám jako asistentka ředitele ve výplatě speciální částku na tyto účely, ale ne vždy mi peníze skutečně na tyto účely zbydou. Většinou jimi umožím jiné výdaje.

„Frank vás teď odveze do jednoho salonu a Rose se tam o vás postará. Je to domluvené. Zítřka a ve čtvrtek musíte vypadat maximálně reprezentativně.“

Neujde mi, jaký důraz dal na slovo reprezentativně. To mě podrž! Bude to stát určitě majlant, že mi to beztak nepokryjí ani ty mimořádné odměny. Mám po náladě.

Poslušně tedy vypnu počítač, uklidím stůl, sbalím všechny důležité dokumenty, přezuju se do balerín a do tašky s sebou si přibalím černé a smetanové lodičky. Zatím nejsem rozhodnutá, co si do kufru zabalím a v čem pojedu. Neznám ani přesný program. Víím jen, že Scotta čeká důležité jednání s naším potenciálním obchodním partnerem a večírek.

Frank už na mě čeká na parkovišti. Z auta pošlu zprávu Kate a poprosím ji, aby přišla už dnes večer. Ráno odlétáme v sedm. To bude parádička vstávat ve čtyři.

„Tady to je. Počkám na vás v autě,“ oznámí mi Frank po víc než půl hodině jízdy. Přišlo mi to jako celá věčnost.

Poděkuji a vystoupím. Zběžně sjedu pohledem několikapatrovou dobovou budovu s novou fasádou i okny. Na dveřích na zlaté ceduli přečtu nápis Salon Affascinante.

Nadechnu se, stisknu mosaznou naleštěnou kliku a vstoupím do prostorné místnosti s pultíkem fungujícím jako recepce. Všude je v květináčích spousta zeleně. Vysoká obdélníková okna dělají prostor velmi vzdušným.

„Dobrý den,“ předběhne mě v pozdravu sympaticky vyhlížející slečna, „přejete si?“

„Dobrý den, jmenuji se Tessa Whiteová. Posílá mě pan Smith. Hledám vaši kolegyni Rose.“

Recepční mě sjede hodnotícím pohledem od hlavy až k patě. „Malý moment, zavolám ji. Zatím si můžete udělat pohodlí,“ ukáže rukou na bílou pohovku za mými zády.

Nejistě se tedy posadím a vyčkávám. Za malou chvíli dorazí žena středního věku.

„Zdravím vás, jsem Rose, vy musíte být Tessa,“ napřahuje ke mně svou pravici. „Pojďte za mnou.“

Vstanu a vydám se za ní po točitém schodišti do patra. Jsem celá nesvá. Všichni tady vypadají neuvěřitelně upraveně a dokonale. Potlačím pocit, že mě to zruinuje. Luxus na mě kouká z každého koutu. Přinejhorším si nic nekoupím, utěšuji se.

„Pan Smith si tady pro vás zarezervoval dvoje šaty,“ oznámí mi poté, co vstoupíme do velké místnosti rozdělené na dámskou a pánskou sekci.

„Tam jsou kabinky,“ ukáže mi směr dlaní. „Za moment jsem u vás.“

Jdu tedy tam, kam mě nasměrovala, a čekám, až se přede mnou zjeví se dvěma dřevěnými ramínky.

„Zkuste si je,“ pověsí mi je na háček do kabinky.

Jsou nádherné a sedí mi jako ulité.

„Tak co? Líbí se vám? Jak se v nich cítíte?“

„Jsou úžasné, jen...“ Nevím, jak jí říct, že si je nemůžu dovolit.

„Počkejte, málem bych zapomněla, jakou máte velikost bot?“

„Třicet devět,“ zamumlám.

Vzápětí se mi ztratí z dohledu a pak přinese výrazně červené lodičky na jehlovém podpatku a lněný kabát ve světle hnědé barvě.

Boty a stejně tak i kabát ladí k oběma šatům – k černým s krajkovými tříčtvrtečními rukávy, dekoltem i zády, ale i k těm krátkým červeným s volánem.

„Perfektní,“ pochválí mé výsledné vzezření. „Co říkáte?“

„Víte, jsou nádherné, ale nemůžu si je dovolit,“ řeknu a cítím se neskutečně trapně.

Zasměje se. „Jistěže můžete. Fakturu k proplacení zašleme panu Smithovi, tak si to přál.“

„Nemohu přijmout tak drahý dar, nehodí se to,“ zdráhám se.

„Víte, co je pro někoho moc, jsou pro jiného drobné. Obdržela jsem instrukce, že vám máme poskytnout, cokoliv si z naší nabídky vyberete, od oblečení přes masáž, manikúru, pedikúru, kosmetiku, různé zkrášlující procedury až po kadeřnické služby.“

Stojím jako tvrdé y, zaraženě poslouchám a snažím se pochopit, co mi vlastně říká. To jako vážně, že mám tohle všechno podstoupit v tomhle ultra drahém salonu? Většinu procedur jsem nikdy neabsolvovala. Scottovi evidentně hodně záleží na tom, abych udělala dojem. Zajímá mě, kdo měl jet místo mě? Je skutečně pravda, že se s ním rozešla ta jeho blondatá modelka? Měla to být ona?

„To všechno nebude potřeba,“ vydechnu zaskočeně při představě, jak štědrého mám šéfa. Podívám se v rychlosti na hodinky, nějaký čas ještě zbývá. „Zaujaly mě ty kadeřnické služby.“

Mile se na mě usměje. „Pojďte za mnou, prosím.“ Pak mě zavede o patro níž a představí mě stříhorukému Edwardovi (jméno jsem přeslechla), který mě usadí do křesla a začne konat.

Sdělím mu jediné dva požadavky: své dlouhé vlasy nechci příliš zkrátit a vše musí stihnout za hodinu. Pak zavřu oči a nechám ho pracovat. Zpívá si u toho. Trošku si připadám jako Vivian v *Pretty Woman*.

Popravdě žádnou dramatickou proměnu nečekám. Nejsem ošklivé káčátko, které by se v rukou profesionálů změnilo v decemberoucí labuť. Tudíž neočekávám ani to, co jsem viděla v několika romantických filmech, a sice že se do mě Scott zamiluje hned, jakmile mě spatří ráno na letišti. Haha. Nicméně zastříhnutí konečků mi jen prospěje.